

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 868/2019
29.08.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Биљане Драгојевић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, ПУ у Новом Саду, Одред жандармерије из Новог Сада, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2293/18 од 23.11.2018. године, на седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2293/18 од 23.11.2018. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2293/18 од 23.11.2018. године.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, пресудом П1 1743/2017 од 03.07.2018. године, одбио је приговор апсолутне ненадлежности (став први изреке). Делимично је усвојио тужбени захтев (став други изреке), тако што је обавезао тужену да исплати тужиоцу на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак с рада, за период од 01.09.2014. године до 01.09.2017. године, одређене новчане износе, са затезном каматом (све ближе одређено у ставу трећем изреке). Одбио је тужбени захтев за исплату разлике накнаде трошкова превоза за октобар 2014. године, јул 2015., децембар 2015., јануар 2017. године и мај 2017. године, преко досуђених износа па до тражених износа (све ближе одређено у ставу четвртном изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 92.080,00 динара, са затезном каматом од дана извршности до исплате (став пети изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 2293/18 од 23.11.2018. године, одбио је жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 1743/17 од 03.07.2018. године, у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата дела накнаде за трошкове превоза. Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиоцу исплати разлику између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. С озиром да из наведеног следи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 01.09.2017. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 82.989,65 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

-3-

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца ради исплате на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак с рада, као главног захтева, очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић